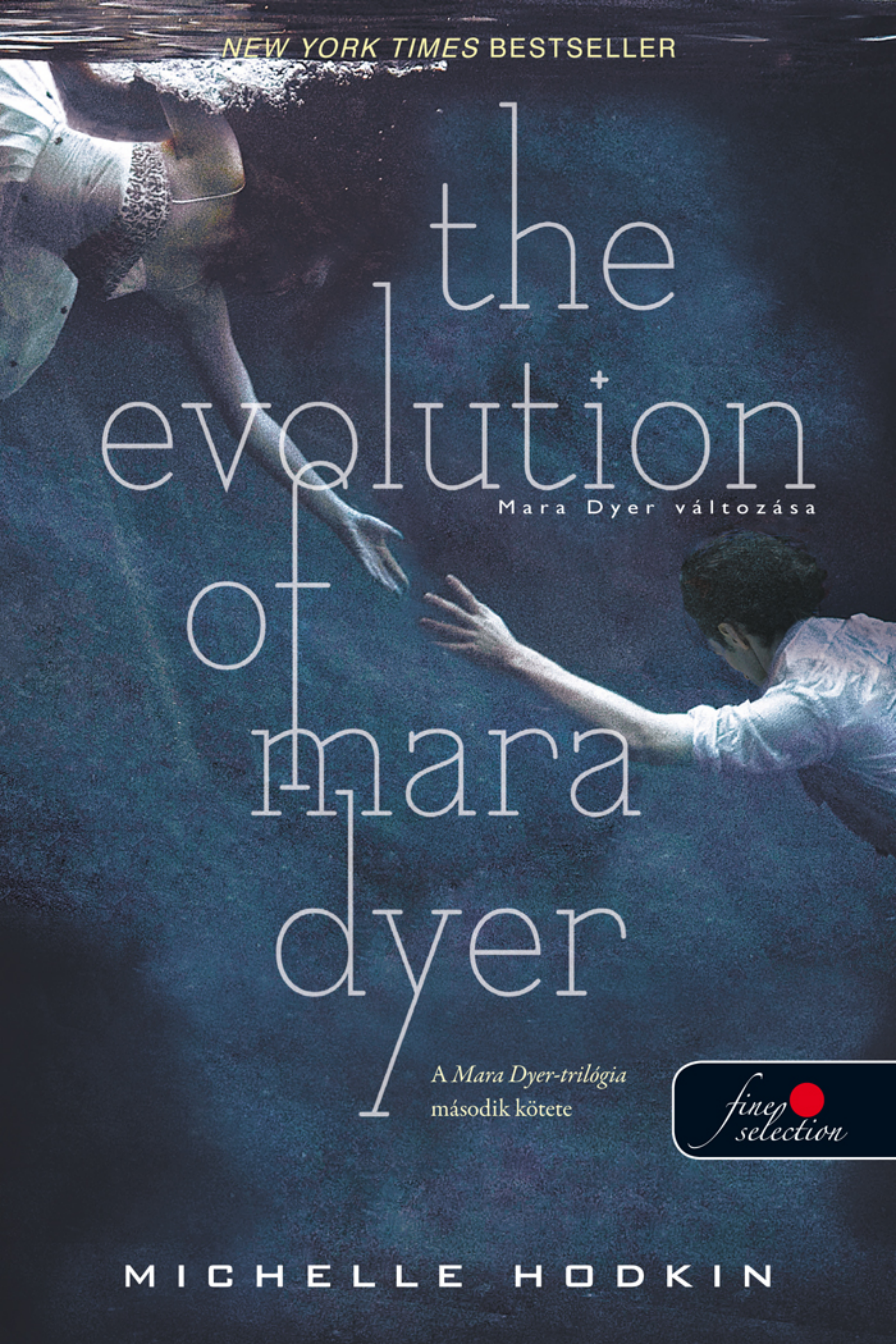

NEW YORK TIMES BESTSELLER

A woman in a white dress and a man in a light blue shirt are shown from the chest up, floating underwater. They are reaching their hands towards each other, with the woman's hand slightly above the man's. The water is a deep, dark blue, and the lighting is soft, creating a dreamlike atmosphere. The title text is overlaid on the image.

the evolution of mara dyer

Mara Dyer változása

*A Mara Dyer-trilógia
második kötete*

*finep
selection*

MICHELLE HODKIN

MICHELLE HODKIN

the evolution of mara dyer

Mara Dyer változása

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2016

*Martin és Jeremy Hodkinnak,
amiért mindig szurkolnak nekem.*

„Válhatunk bármi mássá, mint amik vagyunk?”

– De Sade márki, *Justine*

Előszó

A SZERELMED CSAK PUSZTULÁST HOZ RÁ.
Ezek a szavak csengtek a fülemben, miközben a nevető emberek csoportjai között rohantam. A villogó fények és vidám kiáltások hang- és színáradata olvadtak össze. Tudtam, hogy Noah követ. Tudtam, hogy utol fog érni. De a lábam akkor is megpróbálta azt, amire a szívem képtelen volt: megkísérelte hátrahagyni Noah-t.

Végül kifulladásra megálltam egy kajánul vigyorgó bohóc mellett, ami a tükörlabirintus bejáratát jelezte. Noah könnyedén utolért. Megfogta a csuklómat, maga felé fordított, én pedig csak álltam ott, patakozott a könnyem, és meghasadt a szívem a nő szavaitól.

Azt mondta, hogy ha igazán szeretném Noah-t, akkor elengedném.

Azt kívántam, bárcsak eléggé szeretném őt ahhoz, hogy le tudjak mondani róla.

1

*Lillian és Alfred Rice Pszichiátriai Osztály
Florida, Miami*

E GY REGGEL ARRA ÉBREDTEM, hogy nem tudom, milyen nap van, csak azt, hogy kórházban vagyok, és egy idegen ül a szobámban.

Óvatosan felültem – sajgott a vállam –, és szemügyre vettem az ismeretlen nőt. Sötétbarna haja volt, ami a tövénél őszült, és mogyoróbarna szeme, a sarkában szarkalábak hálózataival. Rám mosolygott, amitől mintha az egész arca megváltozott volna.

– Jó reggelt, Mara! – szólt.

– Jó reggelt! – feleltem. Mély és rekedt volt a hangom. Rá sem ismertem.

– Tudod, hol vagy?

Ezek szerint nem vette észre, hogy az ágyamból egyenesen rálátok a folyosó falán lévő táblára az ajtóba vágott ablakon át.

– A Lillian és Alfred Rice Pszichiátriai Osztályon. – Legalábbis a tábla szerint.

– Tudod, ki vagyok?

Fogalmam sem volt róla, de igyekeztem leplezni; a nő valószínűleg nem kérdezte volna ezt, ha most találkozánk először, márpedig ha *tényleg* találkoztunk már, akkor emlékezнем kéne rá.

– Igen – hazudtam.

– Mi a nevem?

Fenébe. Szaporábban vettem a levegőt.

– West doktornő vagyok – mondta végül. Nyájas és barátságos volt a hangja, de egyáltalán nem tűnt ismerősnek. – Tegnap találkoztunk, amikor behoztak a szüleid, valamint egy Vincent Gadsen nevű nyomozó.

Tegnap.

– Emlékszel?

Emlékeztem, hogy láttam apámat sápadtan, sebesülten heverni egy kórházi ágyon, miután rálőtt egy meggyilkolt lány édesanyja.

Emlékeztem, hogy elmentem a rendőrségre, mert vallomást akartam tenni, miszerint elloptam a tanárnőm önbeadós injekcióját, és tűzhangyákat csempésztam az asztalába, emiatt végzett vele az allergiás sokk.

Emlékeztem, hogy mindez nem volt igaz: csak hazugság, amit azért akartam beadni a rendőröknek, hogy lecsukjanak, és így ne bánthassam többé a szeretteimet. Mivel azt nem hitték volna el, hogy a tanárnőm halálát kívántam, és ő nem sokkal később meg is halt. Megfulladt a feldagadt nyelvétől, pontosan úgy, ahogy képzeltem.

Emlékeztem, hogy mielőtt bárkinek is szólhattam volna minderről, megláttam Jude-ot a miami rendőrség tizenhármas számú körzetének kapitányságán. Úgy tűnt, nagyon is életben van.

Ám arra már nem emlékeztem, hogyan kerültem ebbe a kórházba. Nem emlékeztem rá, hogy idehoztak. Nem emlékeztem semmire azok után, hogy megláttam Jude-ot.

– Tegnap délután vettünk fel téged az osztályra – mondta az idegen... azaz West doktornő. – A nyomozó felhívta a szüleidet, mivel nem hagytad abba a sikoltozást.

Lehunytam a szemem, és Jude-ot láttam, ahogy elsétált mellettem. Ahogy a karja az enyémhez ért. Ahogy elmosolyodott. Mosolya felderengett a szemhéjam belsején, így gyorsan kinyitottam a szememet, csak hogy valami mást lássak.

– Azt mondtad nekik, hogy a fiúd, egy bizonyos Jude Lowe, akitől azt hitted, hogy decemberben meghalt egy épület összeomlása-kor, mégiscsak életben maradt.

– Csak volt – mondtam halkán, és igyekeztem megőrizni a hidegvérem.

– Tessék?

– Csak volt a fiúm.

West doktornő kissé oldalra biccentette a fejét, és az agykurkászok jellegzetes, gondosan semleges arckifejezésével nézett rám, amit jól ismertem, hiszen gyakran láttam agykurkász édesanyám arcán. Pláne az elmúlt néhány hónapban.

– Azt állítottad, hogy *miattad* omlott össze az elhagyatott Rhode Island-i elmeegógyintézet, maga alá temetve a legjobb barátnődet, Rachelt, valamint Jude húgát, Claire-t. Az elmondásod szerint Jude meg akart erőszakolni, és ezért próbáltad megölni. Ám azt mondtad, hogy Jude mégis életben maradt. Azt mondtad, hogy itt van.

Tökéletesen nyugodt hangneme csak felerősítette bennem a pánikot. Az ő szájából tényleg *örültségnek* hangzottak a szavaim, pedig igazak voltak. És ha West doktornő tudott minderről, akkor mostanra már nyilván...

– Édesanyád azért hozott ide, hogy megvizsgáljunk.

Anyám. A családom. Most már ők is tudták az igazat, pedig nem akartam elmondani nekik. Pedig nem *emlékeztem* rá, hogy elmondtam volna nekik.

És tessék, erre mentem az igazsággal: itt kötöttem ki.

– Azért nem tegnap beszélgettünk el, mert sajnos be kellett nyugtatoznunk téged.

Ujjaim fölfelé vándoroltak a karomon, be fehér pólóm alá. Egy ragtapaszt leltem a bőrömön, nyilván az injekció helyét fedte.

– És ő hol van? – kérdeztem, a ragtapaszt piszkálva.

– Kicsoda?

– Anyám. – Kipillantottam a folyosóra, de nem láttam őt az ajtó előtt. A folyosó kihaltnak tűnt. Beszélni akartam vele, hátha meg tudom magyarázni a dolgokat.

– Nincs itt.

Ez nem vallott anyámra. El sem mozdult az ágyam mellől, amikor az elmeegógyintézet összeomlása után kórházba kerültem. Ezt meg is mondtam West doktornőnek.

– Beszélni szeretnél anyukáddal?

– Igen.

– Rendben, remélhetőleg majd sort tudunk keríteni arra is.

Ezt úgy mondta, mintha a jó magaviseletemtől tenné függővé, és ez csöppet sem tetszett. Kilendítettem a lábamat az ágyból, és felálltam. Melegítónadrágot viseltem, nem a farmert, ami emlékeim szerint legutóbb rajtam volt. Ezt biztos anyám hozta otthonról. Valaki nyilván átöltöztetett, amíg be voltam nyugtatózva. Nagyot nyeltem.

– Én inkább most rögtön szeretnék beszélni vele.

West doktornő is felállt.

– Mara, anyukád nincs itt.

– Akkor megyek, előkerítem – közöltem, és keresgélni kezdtem a Converse csukámat. Leguggoltam, benéztem az ágy alá, de ott sem találtam.

– Hol a cipőm? – kérdeztem, még mindig az ágy mellett guggolva.

– Kénytelenek voltunk elkobozni.

Felálltam, és szembefordultam vele.

– Miért?

– Mert fűzős.

Összehúztam a szemem.

– És?

– Mara, azért kerültél ide, mert édesanyád attól tartott, hogy veszélyt jelenthetsz önmagadra és másokra.

– Tényleg beszélnem kell anyámmal – mondtam, igyekeztem megőrizni a nyugodt hangnemet. Erősen az ajkamba haraptam.

– Majd beszélhetsz vele.

– Mikor?

– Nos, előbb szeretném, ha valaki mással beszélgetnél, aztán megvizsgálna egy orvos, csak hogy meggyőződjünk róla...

– És ha én ezt nem akarom?

A doktornő némán nézett rám. Szomorú képet vágott.

Elszorult a torkom.

– Nem tarthatnak itt a beleegyezésem nélkül – sikerült kinyögnöm. Legalább ennyit tudtam. Ügyvéd volt az apám, és betöltöttem a tizenhetet. Nem tarthatnak itt, hacsak nem én magam akarok itt maradni. Hacsak...

– Sikoltoztál, hisztérikus voltál, és elestél. Amikor az egyik ápolónőnk megpróbált felsegíteni, megütötted.

Jaj, ne!

– Vészhelyzet alakult ki, így a Floridában hatályos mentálhigiénés jogszabályok alapján a szüleid hozzájárulhattak a kezeléshez a nevedben.

Suttogtam, nehogy sikoltsak.

– Mit akar ezzel mondani?

– Sajnálom, Mara, de a szüleid kénytelenek voltak beutalni téged a zárt osztályra.

2

— R EMÉLJÜK, HAGYNI FOGOD, hogy egy orvos felmérje a fizikai állapotodat – mondta a doktornő kedvesen. — És hogy önként beleegyezel a kezelésbe.

— És ha nem? – kérdeztem.

— Nos, akkor a szüleid benyújthatják a szükséges papírokat a bíróságra, neked viszont addig is itt kell maradnod... De igazán remek volna a számodra, ahogy a családod számára is, ha együttműködnél velünk. Azért vagyunk itt, hogy segítsünk neked.

Nem emlékeztem, hogy valaha is éreztem volna magam ilyen elveszettnek.

— Mara – mondta West doktornő, én pedig a szemébe néztem –, megérted, mit jelent ez az egész?

Azt jelenti, hogy Jude életben van, de senki sem hisz nekem.

Azt jelenti, hogy *tényleg* nem stimmel velem valami, de nem az, amire ők gondoltak.

Azt jelenti, hogy magamra maradtam.

Ám ekkor megvadult gondolataim nyomában felbukkant egy kép. Egy emlék.

A pszichiátriai osztály bézsszínű falai szertefoszlottak, és üveget láttam magam előtt. Láttam saját magamat egy kocsi anyósülésén – Noah kocsijában –, és láttam, hogy patakzik a könnyem. Noah mellett ült, haja borzas, és dacos tekintettel nézett a szemembe. *Valami nagyon-nagyon nem stimmel velem, és senki sem tehet semmit, hogy megoldja* – mondtam neki akkor.

Hadd próbáljam meg! – válaszolta.

Ez még azelőtt történt, hogy megtudta volna, milyen szörnyen elcseszett is vagyok én, de aztán amikor a páncélom végleg összetört a bíróság márványlépcsőjén, és feltárult az alatta rejtőző, rusnya igazság, akkor sem Noah volt az, aki lelépett.

Hanem én.

Mivel megöltem négy embert – ötöt, ha apám ügyfele nem épül fel – pusztán a gondolatom erejével. És ez a szám még magasabb is lehetett volna – *biztosan* magasabb lett volna –, ha Noah nem menti meg apám életét. Eszem ágában sem volt bántani a szeretteimet, ám Rachel attól még meghalt, és apámat attól még meglőtték. Kevesebb mint negyvennyolc órával ezelőtt még azt hittem, csakis úgy óvhatom meg őket, ha távol tartom magam tőlük.

Ám most már máshogy gondoltam. Jude megváltoztatta a helyzetet.

Senki sem tudta rólam az igazat. Noah-n kívül senki. Ami azt jelentette, hogy ő az egyetlen, aki talán segíthetett rajtam. Muszáj beszélnem vele.

– Mara?

Erőt vettem magamon, és West doktornőre néztem.

– Nem szeretnéd, hogy segítsünk neked?

Segítsenek? – kérdeztem volna vissza legszívesebben. *Azzal, hogy begyógyaszereznek, pedig nincs is semmi bajom, legalábbis semmi durvább*

a poszttraumás stresszbetegségnél? Nem vagyok örült – mondtam volna szívem szerint.

Mindebből egy szót sem szóltam.

Mivel azonban úgy tűnt, nincs más választásom, kényszerítettem magam, hogy igent mondjak.

– De előbb beszélni akarok anyámmal – tettem hozzá.

– Felhívom az orvosi vizsgálat után... rendben?

Nem volt rendben. Egyáltalán nem volt rendben. De bólintottam, West doktornő pedig szélesen elmosolyodott, mire elmélyültek a ráncok az arcán, így a megszólalásig hasonlított egy melegsívíű, kedves nagymamára. Talán az is volt.

Miután elment, minden erőmmel arra kellett koncentrálnom, hogy ki ne boruljak. Nem volt rá időm. A pszichiáter helyét azonnal átvette a vizsgáló orvos, aki kifaggatott az étvágyamról meg egy csomó végtelenül hétköznapi részletről. Nyugodtan válaszolgattam a kérdésekre, gondosan ügyeltem a szavaimra. Utána kaptam valamit enni, és az osztály egyik dolgozója – talán tanácsadó vagy nővér, ki tudja – körbevezetett. Csöndesebb volt a hely, mint amilyennek a diliházat képelné az ember, és a betegek se tűntek annyira dilisnek. Néhány gyerek csöndben olvasott. Az egyik tévét nézett. Egy másik egy barátjával beszélgetett. Mind felém pillantottak, ahogy elsétáltam a szobájuk előtt, de szinte tudomást sem vettek rólam.

Amikor végre visszamehettem a szobámba, meglepetésemre ott találtam anyámat.

Senki másnak nem tűnt volna fel, mennyire ki van borulva. A ruháján egyetlen gyűrődés sem látszott. A bőre még most is hamvas volt. Frizurája az utolsó hajszálig tökéletesen nézett ki. Ám a tartását megrogyasztotta a reménytelenség, és félelem homályosította el a tekintetét. Igyekezett tartani magát, de már alig bírta.

Az én kedvemért próbált kitartani.

Egyszerre akartam megölelni és jól megrázni. Ám végül semmit sem tettem, csak álltam ott, földbe gyökerezett lábbal.

Odarohant hozzám, hogy megöleljen. Hagytam neki, ám a karom az oldalamhoz tapadt, egyszerűen nem bírtam viszonzni az ölelését.

Hátrahúzódott, és félresöpörte a hajamat az arcomból. A szememet fürkészte.

– Nagyon sajnálom, Mara.

– Képelem – feleltem kifejezéstelen hangon.

Akkor sem bánthattam volna durvábban, ha megütöm.

– Hogy mondhatasz ilyet? – kérdezte.

– Úgy, hogy ma a zárt osztályon ébredtem – közöltem vele keserűen.

Anyám elhátrált, és leült az ágyra, amit bevetettek, mióta felkeltem. Anya megcsóválta a fejét, a mozdulattól lengett lakkfekete haja.

– Amikor tegnap eltűntél a kórházból, azt hittem, elfáradtál és hazamentél. Szóval amikor telefonáltak a rendőrségről... – Elcsuklott a hangja, és a nyakához kapta a kezét. – Nem elég, hogy apádat meglőtték, nem sokkal később hallanom kellett, ahogy egy rendőr azt mondja: „Mrs. Dyer, a lánya miatt hívom.” – Egy könnycsepp gördült le az arcán, gyorsan letörölte. – Azt hittem, autóbalesetet szenvedtél. Azt hittem, *meghaltál*. – Anya a hasára szorította a kezét, és előregörnyedt. – Annyira megrémültem, hogy elejtettem a telefont. Daniel vette föl. Elmagyarázta, mi történik: hogy a rendőrségen vagy, hisztérikus állapotban. A bátyád apáddal maradt, én pedig siettem érted, de te egyszerűen *megvadultál*, Mara – folytatta, és rám nézett. – Megvadultál. Álmomban sem hittem volna, hogy... – Elharapta a mondat végét, és mintha már nem is látott volna engem. – Azt sikoltotad, hogy Jude életben van.

Ekkor merész dologra szántam rá magam. Vagy nagy hülyeségre. Néha nehéz megállapítani a különbséget.

Úgy döntöttem, megbízom anyámban. A szemébe néztem, és szemnyi kétség nélkül az arcomon vagy hangomban azt mondtam:

– *Tényleg* életben van.

– Hogy volna az lehetséges, Mara? – kérdezte anyám színtelen hangon.

– Nem tudom – ismertem el, mivel fogalmam sem volt. – De láttam őt. – Leültem anya mellé az ágyra, bár nem a közvetlen közelébe.

Anya hátrasimította a haját.

– Nem lehetséges, hogy hallucináltál? – Nem nézett a szemembe. – Mint korábban? Mint a fülbevalóval kapcsolatban?

Ezt a kérdést már én is feltettem magamnak. Máskor is láttam már nem létező dolgokat, például a nagymamám fülbevalóját a kád fenekén, pedig valójában még rajtam volt. Láttam ledölni az osztályterem falait, és nyüveket kúszni-mászni a tányéromon.

És láttam Claire-t. Többször is láttam őt a tükörben. Még a hangját is hallottam.

„*Mulassatok jól!*”

Jude-ot is láttam a tükörben. Az ő hangját is hallottam.

„*El kéne terelned a figyelmed erről a helyről.*”

De most már tudtam, hogy nem először mondtak nekem ilyesmit. Nem csak az otthoni tükörben szóltak így hozzám. Hanem az elmegyógyintézetben is.

Nem képzeltem ezeket a szavakat. Hanem *visszaemlékeztem* arra, amit Claire és Jude mondtak nekem. Az épület összeomlásának éjszakáján.

Ám a kapitányságon más volt a helyzet. Jude nem hozzám szólt, hanem egy rendőrhöz. Igyekeztem felidézni:

*„Meg tudná mondani, hol tehetek bejelentést egy eltűnt személyről?
Azt hiszem, eltévedtem.”*

Még soha nem hallottam tőle ezeket a szavakat, semmi ilyesmit. Ez teljes újdonság volt a számomra. És miután ezt mondta, Jude megérintett engem.

Hozzám ért. Éreztem az érintését.

Ez nem lehetett hallucináció. Jude igazi volt. Életben maradt, és most itt van.

3

ANYÁM MÉG MINDIG VÁRTA A VÁLASZT A KÉRDÉSÉRE, így hát feleltem neki. Hevesen megcsóváltam a fejem.

– Nem. – Jude él. Nem csak hallucináltam őt. Ebben biztos voltam.

Anya erre gyanúsán sokáig ült dermedten. Aztán végül elmosolyodott, ám a tekintete komor maradt.

– Daniel is eljött meglátogatni téged – mondta, és felállt. Épp amikor lehajolt, hogy puszt nyomjon a fejem búbjára, kinyílt az ajtó, és megláttam a bátyámat. Egymásra pillantottak anyámmal, aki tökéletesen elleplezte az aggodalmát, ahogy Daniel belépett a szobába.

Bátyám sűrű, fekete haja szokatlanul borzas, sötét szeme pedig csúnyán karikás volt. Rám mosolygott – túl lazán, túl gyorsan –, és lehajolt, hogy megöleljen.

– Örülök, hogy jól vagy – mondta, ahogy magához szorított. Az ő ölelését sem bírtam viszonzni. Miután elengedett, túlságosan könnyedén hozzátette: – És el sem hiszem, hogy lenyúltad a kulcsaimat. Amúgy hol a ház kulcsa?

– Hogy mi? – ráncoltam a homlokomat.

– A házunk bejárati ajtajának kulcsa. Eltűnt a kulcstartómról. Amit elvittél, hogy a kocsimmal hajts el a rendőrségre.

– Ó! – Nem emlékeztem rá, hogy elvettem volna a bejárati ajtó kulcsát a többi közül, és fogalmam sem volt, mit csináltam vele. – Bocs.

– Semmi gáz. Nem mintha bajba keverted volna magad, vagy ilyesmi – mondta, és furán hunyorgott.

– Te meg mit művelsz?

– Ironikusan sandítok rád.

– Hát, inkább úgy festesz, mint aki épp szélütést kap – mondtam, és nem bírtam magamba fojtani a vigyoromat. Daniel ennek láttán rám mosolygott, ezúttal őszintén.

– Majdnem szívrohamot kaptam, amikor anya majdnem szívrohamot kapott – mondta halkan. – Örülök, hogy... hogy jól vagy.

Körülnéztem a helyiségben.

– Azt hiszem, a „jól” igencsak relatív megállapítás.

– Jogos.

– Meglep, hogy beengedtek hozzám – mondtam. – A pszichiáter úgy viselkedett, hogy már kezdtem azt hinni, ki se engednek innen, vagy ilyesmi.

Daniel vállvonogatva egyik lábáról a másikra állt, láthatóan feszengett. Ez gyanút ébresztett bennem.

– Mi van?

Az ajkát harapdálta.

– Bökd már ki, mi van, Daniel!

– Arra kértek, próbáljalak meggyőzni, hogy maradj itt egy időre.

– Meddig? – néztem rá összehúzott szemmel.

Nem felelt.

– *Meddig?*

– Határozatlan ideig.

Arcomba szökött a vér.

– Anyának talán nem volt mersze közölni ezt velem?

– Nem erről van szó – felelte Daniel, és leült az ágy melletti székre.

– Úgy gondolja, hogy nem bízol benne.

– De hát *ő* nem bízik *bennem*. Már azóta nem, hogy... – *Hogy az elmeegógyintézet összedőlt*, fejeztem be majdnem. Elharaptam a mondat végét, ám Daniel arckifejezéséből ítélve hiába. – Anya semmit se hisz el, amit mondok – panaszkodtam. Nem szándékosan nyafogtam úgy, akár egy kisgyerek, de megállni se bírtam. Félig-meddig arra számítottam, hogy Daniel kigúnyol, ám ő továbbra is csak úgy nézett rám, mint mindig. A bátyám volt. A legjobb barátom. Nem változtam a szemében.

És épp ezért akartam elmondani neki mindent. Az elmeegógyintézetéről, Rachelről, Mabelről, a tanárnőmről. Mindenről.

Abban reménykedtem, hogy ha szép nyugodtan elmesélném neki a történeteket – nem bepánikolva, mint a rendőrségen, hanem higgadtan, egy kiadós alvás után –, akkor megértene.

Szükségem volt rá, hogy valaki megértсен.

Így hát lehunytam a szemem, és mély levegőt vettem, mintha arra készülnék, hogy fejest ugorjak a mélybe. Arra gondoltam, bizonyos szempontból ezt is teszem.

– Jude itt van – mondtam.

Daniel nagyot nyelt, aztán óvatosan megkérdezte:

– Mármost itt, a szobában?

Rámeredtem.

– Nem, te hűlye, hanem Floridában. Egész pontosan itt, Miami-ban.

Nem változott az arckifejezése.

– A rendőrségen volt, Daniel. Láttam őt. Igenis *ott volt*.

A bátyám továbbra is csak ült, képe anyám néhány perce látott, gondosan semmitmondó arckifejezését tükrözte. Aztán benyúlt a hátizsákjába, és előhúzott belőle valamit.

– A rendőrkapitányság biztonsági kamerájának felvétele – magyarázta, mielőtt egyáltalán rákérdezhettem volna. – West doktornő úgy gondolta, hasznos lenne, ha anya megmutatná neked.

– Akkor meg miért *te* mutatod meg?

– Mert anya tudja, hogy nem bízol benne, viszont azt is, hogy bennem igen.

Gyanakodva néztem rá.

– Mi van rajta?

Daniel felállt, és bedugta a lemezt a falra szerelt tévé alatti DVD-lejátszóba, aztán elindította a felvételt.

– Szólj, ha látod Jude-ot, oké?

Bólintottam, aztán mindketten a tévé felé fordultunk. Daniel gyorsított lejátszásra kapcsolt, így a képernyőn sietve járkáltak fel-alá az aprócska emberek a rendőrségen. A számláló egyre csak pörögött, aztán megpillantottam saját magamat, ahogy belépek a képbe.

– Állj! – mondtam Danielnek. Megnyomott egy gombot, és a felvétel normál sebességre váltott. Hang nem volt, de láttam magam, ahogy a pult mögött álló rendőrrel beszélek: nyilván azt kérdeztem, hol találom Gadsen nyomozót.

Aztán megjelent Jude. Kalapálni kezdett a szívem, le sem bírtam venni a szememet az alakjáról, baseballsapkájáról, hosszú ujjú felsőjéről. Valami megcsillant a fényben a csuklóján. Egy karóra.

Megborzongtam. Jude-ra mutattam a képernyőn.

– Ott van! – mondtam. Bosszantóan remegett a kezem. – Ő az!

Néztük, ahogy Jude a rendőrrel beszél. Ahogy elmegy mellettem. Ahogy hozzám ér. Felkavarodott a gyomrom.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Daniel megállította a felvételt, mielőtt Jude kiment volna a képből. Jó sokáig nem szólalt meg.

– Mi van? – kérdeztem halkán.

– Az bárki lehetett, Mara.

Elszorult a torkom.

– Könyörgöm, mondd, hogy viccelsz.

– Mara, ez csak egy srác baseballsapkában.

Ismét a képernyőre szegeztem a szemem. A kamera felülről mutatta Jude-ot, így csak a Patriots emblémás baseballsapkája látszott, amit mindig viselt. Amit mélyen a szemébe húzott.

Egyáltalán nem látszott az arca.

– De hát én hallottam a *hangját* – mondtam. Kétségbeesetten próbáltam bizonygatni az igazamat. A bátyám kinyitotta a száját, hogy válaszoljon, de a szavába vágtam. – Nem, figyelj rám! – Mély levegőt vettem. Igyekeztem lenyugodni, hogy ne legyek ilyen harsány. – Én hallottam őt: kérdezett valamit attól a rendőrtől, az pedig válaszolt neki. Hallottam Jude hangját. És *láttam* az arcát. – A képernyőt bámultam, hunyorogva folytattam: – Lehet, hogy a felvételen nem látszik valami jól, de akkor is ő az. *Jude* az.

Daniel néhány másodpercig némán figyelt, mielőtt végre válaszolt. Aggasztóan gyengéden szólalt meg.

– Mara, az nem lehet ő.

Sietve végig gondoltam a tényeket, mindazt, amiről tudomásom volt, amiben biztos lehettem.

– Miért nem? Nem temették el a holttestét, mert nem is került elő, igaz? – Úgy emlékeztem, hogy nem is kereshették a maradványait a romok között, mivel az épület állva maradt része túl instabil volt, így a kutatás túl veszélyes lett volna. – Nem került elő a holtteste – ismételtam.